Alydia Wevers dansproductie One in Soul:

Lofdicht aan de Arubaanse kunst

ORANJESTAD — De dansvoorstelling One in Soul kent verschillende lagen. Maar één ligt er duidelijk bovenop: de huidige stand van de Arubaanse kunst en cultuur. Dat hebben dansers, kunstenaars, performers en schrijvers donderdag laten zien tijdens de generale repetitie van dit stuk totaaltheater van choreograaf Alydia Wever. Honderden Arubaanse scholieren mochten toen de productie alvast in een verkorte versie bekijken en bleken bij vele vlagen erdoor geraakt. Vanavond gaat One in Soul in première in Cas di Cultura.

door Raúl Henriquez



Foto: Raúl Henriquez

Aan het eind van de dansvoorstelling One in Soul van Alydia Wever is een wagen vol tv's te zien met daarop beelden van bekende Arubaanse politici. Bovenop roept kunstenaar Elvis López: "Biba arte, biba cultura."

De dansers Alydia Wever en haar zus Pierangely leggen in het openingsfragment de eerste laag van het stuk bloot: leven en dood. Ze doen dat haast meditatief, langzaam bewegend, en vormen een evenwichtige compositie met de groot opgehangen schilderingen van bloemen met foetussen in de knop. Daarna volgt een fragment waarin een indringende 'stem' klinkt met woorden in meerdere talen en een danseres opvliegend daarop reageert. Het is een gedeelte dat wakker schudt; de aanwezige scholieren beginnen aandachtiger te kijken.

En dan is er toch weer een rustiger, klassiek intermezzo: een live gespeeld pianostuk, uitgevoerd en gecomponeerd door Armand Simon. Vier vrouwen dansen er een klassiek ogend spel bij. Erg toegankelijk voor de tieners, blijkt uit hun luidruchtig geklap.

Choreograaf Wever blijkt talent voor ritme te hebben, want ze moest door anderen bedachte uitvoeringen in één presentatie weten te gieten. In One in Soul heeft ze beeldende kunstenaars ieder een aantal minuten tijd gegeven om naar eigen denken in te vullen. Een duidelijke aanwijzing van haar is wel dat de mannelijke deelnemers hun vrouwelijke kant naar boven laten komen, en vrouwen hun mannelijke. Nathan Trice, Alydia's danspartner uit New York, geeft daar met Pierangely, het eenvoudigst uiting aan. Met zijn stoer, mannelijk uiterlijk, ontvangen met ge-oeh-ah bij de tieners, beweegt hij zich soms als een haantje en dan weer heel vrouwelijk. Ten slotte verleidt hij -in het spel- zijn aanvankelijk koele danspartner en worden zij een geheel met masculiene en feminiene kenmerken. Met duidelijk de suggestie van erotiek, merken de jonge bezoekers hoorbaar op. Ze fluiten op hun vingers.

Dan gaat het licht even helemaal uit. Plots duikt kunstenaar Ryan Oduber vanachter het publiek op met een helm op zijn hoofd waaraan een *beamer* is vastgekoppeld. In zijn handen draagt hij een laptop. Gewapend met de mobiele projector achtervolgt hij drie witte 'spoken' met oranje hoofddoeken. De tieners schreeuwen het uit van opwinding als de performers door de zaal lopen. De projecties van Oduber, waarmee hij als het ware op de 'spookjes' schiet, zijn afbeeldingen van wereldwijd opererende bedrijven als CNN, Disney, Nike en Swiss. De voorstelling is glashelder een anti globalistische evaluatie.

De scholieren hebben haast nog geen adem kunnen halen, als dan een grote groep dansers met vlaggen in de hand, ondersteund door opzwellende muziek, het podium driftig op marcheert. Met als klap op de vuurpijl, een wagen volbehangen met tv's waarop alle bekende Arubaanse politici te zien zijn. Bovenop deze audiotoren staat kunstenaar Elvis López in pak die zich gedraagt als een Latijns-Amerikaanse dictator. "Biba arte, biba cultura", roept hij uit waarmee hij de bovenste laag van One in Soul blootlegt. Wat hierin te zien is, is de hedendaagse Arubaanse kunst en cultuur. "Dit is wat we kunnen", lijkt Alydia met haar productie te willen zeggen.

Hoewel, López denkt daar anders over, legt hij na afloop aan de scholieren uit: "De kunst is op sterven na dood. Wat ik wil zeggen is dat we hier allemaal politici hebben rondlopen die beloven wat voor de kunsten te gaan doen. Volgend jaar bij de verkiezingen doen ze het weer. Als ze aan de macht zijn komt er niets van terecht." Zijn fragment sluit trouwens af met een foto van een huilende Betico Croes.